KVINNORNAS TIDNING

Blusen
skall, för att kunna tvättas om och om igen och ändock se fräsch ut, tvättas med
Gummans
FLINGOR
Fabrikanter A.-B. EMERDTH & Co., Göteborg.
(Även tillv. av Gummans Tvättpulver och Gummans Kraftsåpepulver.)

N:o 33. 4:de årg. 17 Augusti 1924.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
» sista sidan 20 öre p· mm.
Långre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag.
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: *Vallgatan 27, Göteborg.* Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6:—. 1/2 år Kr. 3:50. 1/4 år Kr. 2:—.
Lösnummer 15 öre.
Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1924.

Eftertryck tillåtes gärna om "Kvinnornas Tidning", med hela namnet utsatt, angives som källan.

INNEHÅLL.

Utlandskrönika i sammandrag.
Sol och sommar. Reseskiss av Ruth Almén.
Mödrar. Av Crayon.
Den framgångsrika affärskvinnan. Av Pencil.
Flickan av en gången tid och av idag. Av Elin Faxe.
Den rätte.
Bondepraktika.
Xantippa. En rehabilitering.
Äro männen lyckligare än kvinnorna. Två svar.
Åderbråck.
Lilith. Roman av Florence Warden.

——::——

Utlandskrönika i sammandrag.

Förhandlingarna vid Londonkonferensen äro icke offentliga, och de officiella eller halvofficiella meddelanden, som därifrån tillställas yttervärlden, äro alltför sparsamma för att kunna tillfredsställa pressens omättliga nyhetshunger. Bredvid de faktiska uppgifterna finner man därför en mängd antaganden, rykten och utläggningar, vilkas sannings värde icke kan fastställas. Ena dagen är tonen optimistisk med en förklaring, att fredsslutet är helt nära, den andra djupt pessimistisk — förhandlingarne ha hakat upp sig på en viktig tvistepunkt, och ingen vet hur det går med hela konferensen!

Vad som emellertid synes uppenbart är, att de i överläggningarne deltagande makterna äro fast beslutna att denna gång komma till en fredlig uppgörelse, naturligtvis helst på de för en var fördelaktigaste villkoren, men i nödfall även med nog så dryga avprutningar.

Den mest glädjande företeelsen är den aktningsfulla och fredliga ton, som anslagits mellan de franska och tyska delegationerna och den visade ömsesidiga goda viljan att nå till en uppgörelse på ett för de resp. folken så litet irriterande sätt som möjligt — prestigen, den nationella självkänslan, fruktan att framstå som den förlorande parten äro faktorer, till vilka hänsyn måste tagas.

Hur pass uppriktiga dessa försonliga känslor äro kan icke bedömas. Bakom dem ligger dock med visshet till icke oväsentlig del det samfällda engelsk-amerikanska trycket, kravet på att samtliga berörda makter nu skola göra sitt yttersta för att äntligen tillförsäkra Europa fred.

Tyskland har all anledning att vara nöjt med vad det vunnit i London. Mot Frankrikes på förhand uttalade önskan har den militära utrymningen av Ruhr icke blott behandlats vid Londonkonferensen utan till och med blivit dess springande punkt. Frankrikes ställning i denna fråga är synnerligen svag. När Ruhrockupationen på sin tid iscensattes, förklarade franska regeringen högtidligt, att det endast var en påtryckningsåtgärd för att tvinga det tredskande Tyskland att fullgöra sina skadeståndsförpliktelser. Hela denna fråga löses nu genam antagandet av Dawes-planen, och den gamla franska förevändningen för ockupationens upprätthållande faller därmed bort. Ockupationens upphävande är en självfallen sak och vad Frankrike nu kämpar för är endast att skjuta fram tidpunkten härför och att få kompensation i bl. a. en ekonomiskt fördelaktig handelstraktat med Tyskland, försök som knappast i önskad utsträckning skola krönas med framgång.

Alla andra tvistefrågor på konferensen synas lyckligt lösta och även Ruhrproblemet kommer helt säkert att avvecklas medels någon kompromiss. Det är alltför stora och för hela världen vitala intressen som stå på spel för att någon makt skulle våga eller tillåtas att sabotera konferensens fredsarbete.

Just när tidningen pressläggas ingår meddelande, att försonligheten dock synes brista på fransk sida. Frankrike fordrar "att för prestigens skull" få upprätthålla Ruhrockupationen ännu ett helt år, och detta krav understödes av England och Amerika. Skall Tyskland tvingas till underkastelse? Antagligen, men visst är att freden därmed icke främjas.

Det engelska parlamentet har tagit ferier och sammanträder åter den 30 sept. Det är möjligt att den socialdemokratiska regeringen vid början av höstterminen framlägger ett bostadsprogram, populärt för den stora allmänheten, men genom sitt ingripande i den privata äganderätten oantagligt för de borgerliga partierna. Förkastas förslaget låter regeringen utskriva nya val under förhoppning att socialdemokraterna med stöd av bostadsfrågan skola komma tillbaka till parlamentet som verkligt majoritetsparti. Utsikterna härför äro icke små.

Oroligheter ha förekommit i Egyptiska Sudan, vilket trots sitt namn är brittisk egendom. Man tror, att det ligger egyptiska intriger bakom. De egyptiska nationalisterna begära nämligen att landet skall läggas under Egypten. Någon förståelse på engelskt håll för detta krav finnes icke. Brittiska stridskrafter hava sänts till oroshärden.

I Tyskland har man under mycket matt stämning firat 5-årsminnet av den republikanska Weimar-författningens antagande. Den nationella pressen skriver sanningsenligt, att denna författning betytt nationell vanmakt och i hög grad undergrävt Tysklands ställning utåt.

Jugoslavien, ett av de välden, som ententen hokus pokus skapade efter kriget, knakar i fogarne. Serbien, rikets kärna, har svårt att hålla ihop de nya landsdelarne, Kroatien, Slavonien, Bosnien, Montenegro och de macedoniska distrikten. Paschitch, radikalernas ledare, som med rätt hård hand sökt hålla ihop mångfalden av småstater, har störtats från sin post som statsminister och efterträtts av vänster-demokraten Davidovitch. Det antages att denne skall tvingas att tillerkänna Kroatien självständighet.

——::——

Sol och sommar.

Reseskizzer

av

RUTH ALMÉN.

IV.

Rubriken här ovan stämmer icke alltid. Ty visserligen ha vi sommar men inte alltid ha vi sol. Och det är knappast sommarrägn vi ha. Det snöar friskt uppe i bergen. Och så det då kan rägna nere i de "höga" dalarne! Ja, det vi på sina ställen kalla berg, det kunna schweizarne kalla för dalar, som norrmännen göra. "Det rägnar segelgarn", säger befolkningen. Och vilka praktfulla åskväder! Ekot för dånet vidare, ropande med stark röst från berg till berg. Och sedan är det en njutning att se vinden jaga molnen som snövita eller ljusgrå ulltottar mellan de skogklädda alpernas kardor! — Ja, liknelsen är lik alla andra liknelser: den haltar, och så poetiskt som önskvärt vore, är den tyvärr icke. Men ändå tages den icke tillbaka! — Ibland fastnar en liten tott här och där på grantopparne sedan vinden sopat ifrån sig, och i ett nu är himlen djupblå och solen skrattar åt de små molntottarne som icke haft förstånd att ge sig iväg, och nu bliva kyssta till döds av tusen varma strålar! Det måtte väl dock vara "en död i skönhet"! —

Redan i Sverge skrev en god vän härifrån till oss om en alpinists nödvändiga utrustning, börjande nedifrån: "Spikbeslagna skor — så gå fötterna av sig själva upp och ned i bergen med en" — och slutade med solglasögon.

Nå, så alldeles av sig själv gå inte fötterna med en trots alpskodonen, fast spikarna äro så gott som nödvändiga och tyngden verkligen icke generar det minsta då man blivit en smula tränad. Nej, nog känner man att man varit i rörelse då man gått några hundra meters stigning upp och ned. När man till exempel klättrat från Kandersty upp till Oeschinnen See och sett Blümlis alpstock spegla sig i dess klara vatten och därifrån fortsatt att genomvandra hela Kanderthal — då känner man, när man krupit till kojs på kvällen, att "det kostar på en lathund att göra ett dagsverk". Man tror ibland att man skall behöva en vecka att taga igen sig på. Men nästa morgon händer det att man skyndar att rådfråga barometern och titta på kartan, när man jämt och nätt fått upp ögonen, undrande vilka toppar och vilka sjöar och vilka vattenfall man skall kunna hinna bese den dagen. Trötthetenfrån igår har man glömt i sömnens armar på fjäderholmarne.

Hur härligt med sådana ferier, i stället för ett stelt, tråkigt badortseller pensionatliv, där kanske icke alltid fru Skvaller och herr Lögn äro förbjudna gäster, trots att societeten gör anspråk på att vara "bättre folk!"

Till de sköna konsterna räknas ju med rätta byggnadskonsten, vilken i ordningen har undertecknad glömt. Men kom icke och säg, att inte v ä g b y g g n a d s k o n s t e n också är en skön konst! Vilket ordningsnummer den sedan må få! Här i Schweiz har man tillfälle att hissnande beundra den.

Ja, alla dessa lands- och bergvägar! Vilket arbete, vilken matematisk uträkning, vilket tålamod och ofta: vilket personligt mod har ej nedlagts i stoftet här!

Vägen som från Interlaken för längs Thunersjöns högra strand förbi Beatenbucht och Gunten räknas för ett mästerverk, och jämföres ju även med Axenstrasse.

De präktiga vägarne kring Brienzersjön äro härligt vackra. Bara att gå från Iseltwald förbi Sengg till Bönigen är bedårande. Men först bör man i god ro ha suttit vid stranden, dit man helst kommer sjöledes ifrån, och beundra den lilla för lilla ön Iselt på sjöns mörkgröna vattenspegel och se de små roddbåtarne kila fram och åter. — En annan härlig promenad är att gå från Giessbach vattenfall till Iseltwald. En liten bergbana i Giessbach gör det bekvämt att komma upp till de övre fallen.

Musiken här förtjänar också få ett särskilt omnämnande. — Naturen består en stor del! Fåglarne i skogen, Necken i vattenfallen, sjöarnes glasklara toner när deras små vågor slå mot stränderna, det djupa suset i skogarne! — Ja, här finns musik! — Förlåt, förlåt, här finns också en utmärkt fyrtio man stark orkester i Interlaken under Ed. Favres förstklassiga ledning, som konserterar i Kursaal tre gånger om dagen! Och sångföreningarne "Frohsinn" och "Cäcilia" ha tillsammans med denna orkester givit Brucks "Lied von der Glocke" på ett synnerligen förtjänstfullt sätt. Men hur uttrycksfullt och vackert det än var, saknades silverklangen, som vi äro vana vid i de nordiska rösterna, här nere i södern, vad det nu kan bero på! Men den saknades icke hos Wiens "Lehrer-Gesangverein", som gjorde en tourné i Schweiz och gav konsert här, och som kunnat taga upp tävlan med vilken berömd kör som helst! De sjöngo vid detta tillfälle även en av våra svenska studentsånger. Den just då talrika svenska publiken tackade stående, och det var en fäst- och jubelstämning i den vackra Kursaal med sin åt parken öppna fasad, som man sent glömmer.

Så var här "Bundesfeier" den 1 augusti, som gick av stapeln i strålande väder. Varenda människa som kunde gå på sina ben, var ute och svajade på Höheweg med ett vackert märke "att på bröstet bära", och varav inkomsten gick till genom kriget utblottade utomlandsschweizare. — Barntåg, musik, sång, fyrverkeri, grannlåt och gott humör. Fästmiddag på hotell och pensionat och flaggor och vimplar över allt.

"Man är inte människa om man inte någon gång tar söndagsrocken på", har en stor man sagt. Så det är riktigt sannt att vi människor ha gott av att ibland skaka vardagsdammet av oss och ställa till fäster. — När vi bara inte tappa huvudet!!

Men jodlandet blev ju glömt på tal om musiken! Det kommer nu som ett slags post scriptum inne i brevet. Man hör icke mycket av det — så man behöver icke springa långa vägar och hålla för öronen för den skull!

En glädjande iakttagelse är djurskyddsvännen i tillfälle att göra här. Hästarne och hundarne se glada och nöjda ut. När jag talar om hundarne, menar jag d r a g a r n e bland dem, icke de små söta knähundarne med skära och blå rosetter, som äro ensamma människors hjärtevänner. Dessa se ibland till och med mindre glada ut, än de starka, stora hundarne, spända för mjölk- och grönsaksvagnar och andra små lätta åkdon, vilka springa o. draga som för livet, och sedan ligga så troget och vakta skatterna medan ägarne äro borta! Det ser verkligen ut som om de tyckte om att arbeta, såsom barn, när de få "hjälpa till".

——::——

Mödrar.

Det är på Liseberg, Göteborgs från utställningen ärvda tivoli. Söndagsafton. I den stora kongresshallen ger stadens utmärkta symfoniorkester en konsert, till vilken tillträdet är fritt.

Den fulltaliga publiken består till största delen av småborgare och arbetare av den vårdade småborgartyp, som nu blivit vacker regel. Bland åhörarskaran synas påfallande många unga och medelålders kvinnor, var och en med ett par tre barn omkring sig.

Man förstår att denna utsökta musikstund betyder en verklig högtid för dem, ett oskattbart nöje som de längtat efter och glatt sig åt under den gångna veckans slit och släp och bundenhet inom hemmet.

Men redan under första numret uppstår oro i lägret. Det är barnen, som icke finna behag i denna stora sal, i denna musik som går vida över deras fattningsförmåga.

De skruva på sig, de knuffa på sina mammor, de lämna dem ingen ro, de göra sura miner, knorra halvhögt — äh, det här är väl inget roligt! Och vid första paus gå de till allt häftigare attack, nya knuffar, nya sura miner, nytt gnäll.

Saken börjar bli intressant. Hur skall den utveckla sig? Skola mödrarna tillrättavisa bytingarna, ge dem en ond blick, ett förstulet nyp i armen?

Ingalunda! De resa sig, de le, de tala lugnande. Och i en liten skara vandra de ut, mödrarna med sina barn.

Det blir sådana underliga gapande tomrum bland publiken. Förstrött lyssnar man till orkestern, under det att tanken följer dessa mödrar, som i stället för att njuta av den härliga musik som här bjudes, nu stå därute vid karusellerna med sina förtjusta småttingar och pinas av den skrällande positivlåten för att sedan släpas vidare till skjutpaviljongerna, gungegubben, loppcirkusen — —

Denna moderliga eftergivenhet för den barnsliga egoismen och hjärtlösheten är måhända ur uppfostringssynpunkt förkastlig men hur rörande är den icke i sin gränslösa kärlek, i sin självförglömmelse, sin glada offervillighet!

Crayon.

——::——

Den framgångsrika affärskvinnan.

Efter att i förra numret av Kv. T. ha läst om Akademiskt bildade kvinnors kongress i Kristiania och deras debatterande av kvinnornas utsikter att i stor stil slå sig fram i affärslivet sökte och erhöll undertecknad en intervju med en dam, som medels ett icke särskilt stort men synnerligen livaktigt affärsföretag håller på att förtjäna den första miljonen och hunnit ett gott stycke på vägen.

På Kristianiakongressen talade lady Rhondda, stödd på egen stor affärserfarenhet. Hon är kolgruveägare, styrelseledamot i ett flertal industriföretag och ägare av några tidskrifter. Men hon är ingen "selfmade woman", hon har icke arbetat sig upp från en blygsam ställning, hon har icke själv skapat sin förmögenhet. Hon startade med en eller ett par ärvda miljoner, och det betyder en hel del.

Det är, som bekant, bara den första miljonen som är svår att förvärva — sedan komma de andra av sig själva.

Lady Rhondda synes dela denna åsikt. Enligt utförligare referat än det i denna tidning lämnade yttrade talarinnan bl. a.:

"Min far berättade alltid för mig (lady R. var enda barnet) om det intressanta och spännande i sitt arbete, och det var kanske orsaken till, att jag fick lust att ägna mig åt affärslivet. Jag övertog min fars affärsföretag. På samma sätt har den stora mängden av unga engelska affärsmän av i dag kommit fram i livet. *Att under andra förutsättningar, d. v. s. att utan hjälp av fäder och förbindelser, försöka göra karriär inom affärslivet är lika lönlöst för unga kvinnor som för unga män.*"

Lady Rhondda tror alltså mer på ärvda pengar än på den egna förmågan, affärsbegåvningen. Hon kan på grund därav liksom på grund av sin egen alltför lysande start icke framställas som en god och lättföljd förebild för blivande affärskvinnor med de begränsade

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel högsta gällande ränta

Telegramadress "Kreditbolaget"

(Inf. gen. Göteb. Tandläkaresällskap)
Tandläkare Anne-Marie Heijde
Vasaplatsen 1. Telefon 15500.
Rådfrågning: Vard. 1/2 2—1/2 3, övriga tider efter avtal.

penningmedel, som här i Sverige bruka stå till buds.

Min interlokutör, den framgångsrika affärsdamen, är däremot en i verklig mening "selfmade" kvinna. Hon började sin affärskarriär med en god uppfostran och alla möjliga personliga kvalifikationer för yrket men med endast några hundra kronor som kapital. Hon har aldrig av andra mottagit några hjälpande handtag men själv givit så många flera åt dem som behöft sådana.

Hon kan sålunda med allt skäl tillerkännas vitsord i den föreliggande frågan och även själv uppställas som en förebild, värd och även möjlig att efterlikna. Det kan tilläggas att hon befinner sig i den tidiga medelåldern, att hon strålar av hälsa, vitalitet och livsglädje.

Det spörsmål jag bad henne besvara löd:

— Hur vinnes framgång, stor och verklig framgång inom affärslivet?

Hon satt ett ögonblick fundersam och svarade sedan:

— Som ni vet är jag butiksinnehavare och mina erfarenheter inskränka sig därför till detta område, men jag vågar tro, att jag med samma erfarenheter skulle lyckas bra även inom andra affärsgrenar.

För att kunna förvänta framgång som affärsidkare, d. v. s. en framgång som är värd att tala om, måste man vara allsidigt kunnig i yrket och inte bara endels. Detta äro kvinnorna i allmänhet blinda för.

Man behöver för det första en affärsprincip att bygga upp ett företag på. Det räcker inte med rätt och slätt en önskan att förtjäna, att skrapa åt sig andras pengar, vilka i så fall antagligen skola visa sig ganska svåråtkomliga. Man bör vara besjälad av lust att ge ordentligt vederlag i goda varor och moderata priser. Sådant *känner* kundkretsen; det väcker dess förtroende och sympati. För resten ligger det en tillfredsställelse däri för affärsidkaren själv. Det ger en förnuftig och vacker mening åt det hela.

Man måste äga ett rörelsekapital, större eller mindre, beroende dels på storleken av det lager man behöver ligga inne med, dels på affärens art, om man säljer sin vara huvudsakligen kontant eller måste lämna kunderna lång kredit.

Sedan komma vi till de nödvändiga kvalifikationerna: varukännedom, vetskap om de bästa och billigaste inköpskällorna, organisationsförmåga, ordningssinne, insikt i bokföring, ett älskvärt sätt mot kunder, en god men fast hand med personalen och för övrigt detta obestämbara men viktiga och vittomfattande något som kallas affärsblick, djärvhet parad med klokhet, förmåga att sätta liv och fart i affären, att driva upp omsättningen.

Man behöver vara frisk och stark — det är nämligen en mycket stor arbetsbörda man påtar sig och ensam måste bära, tills man hunnit så långt, att man får råd att skaffa sig medhjälpare.

Man måste äga mod och uthållighet — all vår början är ju svår, och en ung affär ger i regel så små dagskassor, att det vill verkligt kurage till för att räkna ihop dem. Särskilt svårt är det alltid usla portgångsföret för kvinnor, som blivit sina egna efter att förut ha varit anställda i gamla goda affärer och vant sig vid deras svällande dagskassor. Om man inte äger kraft och förmåga att, när kvällen kommer, slå ifrån sig bekymren och skaffa sig en god vilsam sömn utan pulver är man förlorad — hälsan är då tillspillogiven.

Det förefaller mig som om affärskvinnor ofta tänka för mycket på att *samla* pengar, att plocka in slant efter slant på bankkontot. Det har aldrig varit min taktik och ändå har mitt bankkonto växt förbi många andras. Jag lever gott och jag njuter av livet. Det är nog därför jag är så frisk, stark och arbetsglad. Jag är aldrig rädd för att ge ut pengar till hjälp åt andra. Jag skriver på alla listor, ger när man ber, lånar ut åt den som behöver låna och förtjänar bistånd. Tro mig, jag får sjufalt igen; jag vinner sympatier och tacksamhet, som kommer min affär till godo i form av kunder och, genom rekommendation, nya kunder och nya kunder.

Jag vill själv tjäna pengar, men jag är också mån om att min personal skall göra det. De ha mera betalt än hos andra. Därför stanna de också hos mig och jag slipper det tröttsamma besväret att lära upp nya biträden. De bli tillgivna affären och jag vågar, när så påfordras, skrupensa upp dem utan att riskera att de springa sin väg.

Personalfrågan är egentligen den svåraste att lösa. Flickorna komma jämmerligt illa uppfostrade, bortskämda, ovana vid lydnad, tyckmyckna, viktiga, med kantigt, otrevligt sätt, opraktiska, ointresserade av arbetet och inte alltid ärliga. Men de äro läraktiga, om man tar dem på det rätta sättet, och jag har fått utmärkta medhjälpare bland dem. Om de burit sig dumt eller illa åt, t. o. m. om de varit oärliga, ger jag dem alltid en ny chans och nästan alltid med gott resultat. Det finnes endast ett par typer jag funnit absolut obildbara och farliga — de snarstuckna, de elaka, de skadelystna och de som inte i nödfall vilja offra några timmars övertidsarbete eller en utlovad ledig eftermiddag på den affär, som ger dem ett säkert och gott levebröd — de få ögonblickligen och på grått papper avsked tillika med en månads lön.

— Er affär, insköt jag, är en liten guldgruva?

— Ja, svarade hon, det kan man gott säga.

— Och andra kvinnor skulle också kunna skaffa sig något i samma väg.

— Ja visst, sade hon muntert, om de verkligen äro affärskvinnor!

Pencil.

PÄRLOR
JUVELER
i modern infattning fördelaktigast hos
K. Anderson
Hovjuvelerare. Ö. Hamng. 41.

Hemmets tidning
— är —
Göteborgs Aftonblad
Särskild, omväxlande avdelning för kvinnan och hemmet.
I varje nummer, värdefulla artiklar i olika frågor, berättelse, följetong, kåserier.
Pr kvartal 7.50 fritt hemburen.
Lösnummerpris 10 öre.

Brand- och Livförsäkrings-Aktiebolaget
SVEA
Göteborg.

Flickan av en gången tid och av i dag.

Av *ELIN FAXE.*

Det var på ett pensionat mellan lunchen och den sena middagen. Vädret var konträrt med hård vind och smattrande regnskurar, från vilka en höstlik kyla utgick.

Då bridgeborden på grund av en oskriven lag aldrig gjordes i ordning på detta ställe förr än efter middagen, fördrevo pensionärerna, som undan vädrets vreda makter tagit sin tillflykt till den stora salongen, tiden med samspråk gruppvis.

Undertecknad kom därvid att åhöra ett tankeutbyte mellan några äldre herrar. De talade om den unga flickan av en gången tid och om henne av i dag. Den sistnämnda avfärdade de mycket hastigt och nästan utan ord. Den förkastelsedom de icke desto mindre uttalade över henne tog närmast formen av ett lovprisande av den gångna tidens unga kvinna, ett lovprisande med en underton av uppriktig saknad.

Hur täck och skönt flickaktig var hon icke, hur ljuv och älsklig, hur känslig, lika snar till löjen som till tårar, hur vän och oskuldsfull, hur blyg, oerfaren och retiré, hur öm och hängiven, hur mild och undfallande, hur husligt intresserad och verksam, hur förtjusande och dyrkansvärd!

Nåväl, allt detta var säkerligen ingen osann skönmålning — hon var tvivelsutan sådan den unga flickan i de gamla herrarnes och deras fäders ungdom. Hon var det därför att tiden tillät henne vara det.

Men skulle väl denna flicktyp passa in i vår tid? Skulle fäderna, bröderna, de äkta männen av i dag vilja ha henne tillbaka?

Hur skulle hon, skyddad, omhuldad och övervakad, kunna bruka den nutida unga flickans oinskränkta frihet, bära hennes tunga självförsörjningsbörda, bestå i hennes frestelser?

Vem tänker på, att det är ett hårt och farofyllt liv flickan av i dag lever, att det är lika hårt och farofylldare än hennes brors?

Hennes barndoms- och ungdomsår äro icke upptagna av inhämtandet av kunskaper och färdigheter hon särskilt längtar efter att förvärva, icke av förberedelser för det husmoderliga kall hon drömmer om för framtiden. Hon håller i stället på att slå i sig kunskaper, som skola göra henne konkurrensduglig i den bistra kampen för utkomsten på arbetsmarknaden. Sina bästa unga år tillbringar hon på kontor eller i andra arbetslokaler och hon knogar sida vid sida med mannen lika tungt pålastad som han.

Tidigare ekonomiskt skyddad av föräldrahemmet, tills hon gifte sig, är hemmet numera ofta beroende av hennes och hennes systrars arbetsförtjänst. Hur många föräldrar försörjas icke av sina döttrar, hur många gossar hjälpas icke med stora offer fram i livet av äldre systrar!

Hur modig är icke nutidens kvinnliga arbetsmyra. Hur tappert lever hon icke fram sitt liv utan att hava någon annan eller något annat att ekonomiskt trygga sig till än sig själv och sin arbetsförmåga. Som ett damoklessvärd hänger över hennes huvud platsuppsägningen, arbetslösheten, nöden, och vad väntar henne väl, när hon en gång på grund av ohälsa och hög ålder skall avpoletteras från arbetslivet?

Vi måste nästan le vid tanken på hur ängsligt man ansåg sig behöva övervaka den gångna tidens unga flicka för att skydda henne från fall, när vi se hur fritt och obevakad hennes motsvarighet av i dag rör sig i en ond värld, där mannen alltfort jagar den kvinnliga oskulden som jägaren villebrådet, för att förgöra den. Hur tappert består hon icke som oftast i frestelsen, utan att det räknas henne till synnerlig förtjänst, och när hon så *icke* gör, se alla hennes svaghet och karaktärslöshet men ingen mäter den frestelse hon fallit för.

— — —

Om den unga flickan av i dag är olik sina föregångerskor, om hon är mindre kvinnligt känslig och vek, om hon står mera på sin rätt, om hennes en gång blygt nedslagna blick nu är fri och en smula frostig, om hon är mindre huslig och hennes sinne mera utåtvänt, så är det för att omständigheterna gjort henne sådan. Hon har icke haft tillräcklig kraft för att påverka tiden, endast smidighet nog att göra sig vuxen densamma.

Det där hade jag velat säga de gamla herrarna men avstod — de skulle helt säkert icke lyssnat.

—::—

Den rätte.

— Hur skall jag veta, om han är en bra människa och om han kommer att bli en god make, frågade en ung flicka om en man, som började göra henne sin uppvaktning och som hon intresserade sig för.

Hennes mor svarade:

— Tag reda på hurudan han är i sitt arbete.

— Hur han behandlar sina kamrater.

— Hurudan han är, när något går honom emot.

— Hur han reder upp en brydsam situation.

— Hur han behandlar sin mor.

— Och kom ihåg, att yttre polityr hos en man nog är att sätta värde på, men alls ingen säker grund att bygga livets lycka på — den kan vara endast en fernissa av allra tunnaste slag.

—::—

När en fågel är nära döden, så blir hans sång klagande; när en människa ligger för döden, så äro hennes ord allvarliga och hälsosamma.

Kon-Fu-Tse.

—::—

NU ÄR KONSERVERINGSTID!
Köp uteslutande VISKAFORS Konservburksringar »Para 630»
De äro de bästa
SKANDINAVISKA GUMMIAKTIEBOLAGET VISKAFORS

A.-B. FERD. LUNDQUIST & Co.
för alltid på lager alla
VISKAFORS
Konservburksringar.

Har Ni något
att sälja, köpa, hyra ut eller byta, så annonsera det i *Göteborgs Morgonpost*
Morgonens förnämsta annonsorgan

Söker Ni någon
tjänare, våning, plats eller annat, så annonsera det i *Göteborgs Morgonpost*
Göteborgs största morgontidning.

Damväskor och Reseffekter
i olika sorters modeller och kvalitéer köper ni alltid billigast hos
John A. Gahm
KORSGATAN 12

C. L. Schmidts Begravningsbyrå
24 KUNGSGATAN 24
Tel. 3623 — 14090 — 6607
ombesörjer på erkänt bästa sätt allt som tillhör begravningar.
Eldbegängelseföreningens expedition.

A.-B. Herkules Skodon
Kungsgatan 45. Telefon 1900.
Rikt urval. Billigaste priser

MERKUR-TVÅLEN
är även som badtvål den förnämsta.

Smakfulla Kransar
från
Hilda Henrikssons Blomsterhandel
Ö. Husargatan 37
Tel. 4250

Bondepraktika.

När *januari* bär mycket rägn,
blir vinstocken fattig och mark utan hägn.

I *februari* man helst vill se
häftiga vindar och mycken snö.

Om *mars* narrar plogen till att gå,
april plägar få den att åter stå.

Ett härligt tecken är för *april*
gott rägn och värme så skön därtill.

Om vädret i *maj* är kyligt och rått,
fyller höet och kornet ladan gott.

Om *juni* värmer och skurar ger
är vädret som bonden helst det ser.

När *juli* visar sig varm och klar
en kylig jul man att vänta har.

Att vintern blir kort man noggrant vet,
när första *augusti*-veckan är het.

Är tisteln i *september* gängse och stor
på ett härligt efterår man tror.

Vill träd i *oktober* ej fälla sin skrud
om bister vinter det giver bud.

Torr bark uppå björken Allhelgonadag
bådar en vinter sträng i sitt slag.

Om mycket köld i *december* rår
båd loft och lada fylld bonden får.

(Fritt efter danskan).

—::—

Ur en amerikansk teaterrecension: När hjältinnan dog i sista akten verkade det så naturtroget, att en i teatersalongen närvarande livförsäkringsagent, som samma dag tagit en livförsäkring på henne för tiotusen dollars, föll ned avsvimmad.

—::—

Solen bleker! men våra ljus- och tvättäkta Bomullstyger, Möbeltyger o. Gardiner motstå i åratal dess inverkan.
Prover sändas — Presisera godhetsfullt vad Ni önskar
KONSTFLITEN, Avenyn, Göteborg

Offentliga nöjen.

Lilla Teatern.
Varje afton kl. 8.
Söndag 7 och 9.
Bröllopet på Solö.
Sista veckan.

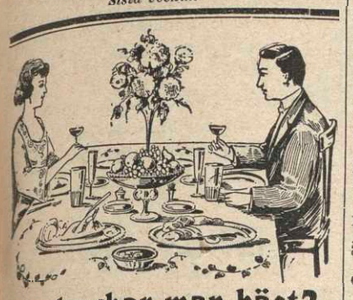

Var lunchar man bäst?

Björngårdsvillan *Slottskogen*
1sta kl. matsals- och konditoriservering. Musik dagligen. Fjolårets priser sänkta med 20—25 %. Best. pr tel. 19268.

Vita Bandets Restaurant
Kungsgatan 41. Telefon 107 89. Slottskogen, vid stora dammen.

En papperskorg i gästrummet.

Den är meningen som ett upprop — ja, nästan som ett nödrop — denna rubrik, framkallad av rik erfarenhet efter en lång sommarresa och många besök i olika hem, från moderna hotell till hemtrevliga lantprästgårdar, sammanlagt elva, men alla med samma egenhet: *ingen papperskorg i gästrummet.*

Bristen var inte så kännbar, när i huset tillämpades det gamla uppvärmningssystemet och man kunde öppna ett par kakelugnsluckor och sticka in sina sönderrivna brev, korsbandsomslag och litet av varje, t. ex. garnstumpar som blivit över när man stoppat strumpor o. d. Men i hem, där värmeledning är införd, där är man rådlös utan en papperskorg.

För många år sedan såg jag en teaterpjäs, där en man befann sig i den fatala situationen att ej kunna förstöra ett kompromitterande kärleksbrev — ingen gammal hederlig kakelugn att se det flamma upp i, ingen korg att plocka sönder det i — enda räddningen var att äta upp det. Hoppas han hade god matsmältning och att varken bläcket eller det av glödande känslor impregnerade papperet bekom honom illa.

Jag är övertygad om att tusentals instämma i upproper: *Köp en papperskorg till gästrummet!*

Resenär.

Xantippa.

En rehabilitering.

Xantippa, den grekiske filosofen Sokartes' hustru, har rönt den hårda lotten att icke blott under livstiden betraktas som en synnerligen svår och ondsint hustru — även till eftervärlden har detta hennes minne gått. Glömskan har icke velat falla kring hennes stackars häcklade namn, och dock är det åtskilligt mer än tvåtusen år sedan hon skildes hädan!

Nu har emellertid i den förträffligi finska tidskriften "Våra kvinnor" Rolf Lagerborg skrivit en temperamentsfull, intressant och roande artikel till Xantippas försvar, ur vilken vi tillåta oss återgiva några brottstycken. Själv filosof har förf. förstått vad Xantippa som filosofhustru — "som beklagansvärd filosofhustru" — haft att utstå, och han lyckas utmärkt i sitt försök att göra även läsaren underkunnig därom och — medkännande.

Han inleder sin artikel med att påpeka hurusom filosoferna i alla tider haft för vana att säga elakheter om kvinnorna, särskilt i deras egenskap av hustrur och huskors åt just filosoferna.

— Men, tillägger han, hjärta för filosofens *hustru* ha dessa belackare icke haft. — En man, som för tingens väsen försummar de materiella tingen, går upp i abstrakta begrepp och lämnar åt hustrun att nödtorftigt sköta konkreta besvär och bekymmer, han är ju ett värre huskors än någonsin Sokrates' hustyrann. I stället för yttre håvor, blir dubbel last filosofhustruns lott; och glädjen att dela ett enstöringsliv, förandligat låt vara, men för henne svåråtkomligt, uppväger icke de anspråk på livet kvinnonaturen uppfordrar till.

Xantippas mödor — och ära — skymta. När hon gav sig i leken med sin mindrevärde försörjare var hon en tös på 20 år; Sokrates var 30 år äldre. Då han, 70 år gammal, frimodigt tömde giftbägaren, glad i hågen ej minst, anmärker en forntida spefågel, över att slippa sin plågoande, hade de nämligen en tjugoårig son, en några år gammal telning och ett barn, som bars på armen. I fattigdom och försakelser hade hon alla dessa år skött om den tarvliga lantgård, som var deras enda inkomstkälla; Sokrates endast slog dank; bildhuggareyrket hade han övergett långt före sitt giftermål. Han flanerade på gator och torg och gav sig som frivillig själasörjare i svang med eho som hade tid att betänka hans samvetsfrågor; eller grubblade han i ensamhet. Sina livsbehov hade han inskränkt till det allra minsta: barfota drev han omkring i en sliten vintermantel, höll till godo med bröd och oliver och annan den enklaste kost — eller åt han som alltid välkommen snyltgäst hos någon av sina rika vänner. Han var ju allmänt känd och kär som originell personlighet, beundrad för sitt skämt och sitt skarpsinne, aktad som sanningssägare, men utpekad av åtskilligt folk som uppviglare och odåga. Och hans hustru fann knappast en kompensation för bristen på det nödvändigaste i sin makes celebritet — så tvivelaktig som denna var, tyngd av ett skimmer av löjlighet. Och på eftervärldens berömmelse tänkte hon nog icke; lika litet som hennes medsystrar, vilkas högmod hon fick utstå.

Och värst för den kvinnliga fåfängan var väl, att Sokrates var ful, så ful att hans fulhet var en visa i staden. — Själv försökte han skämta bort detta sakförhållande. Men övertygade det Xantippa?

Nej, hon förlorade tålamodet vid dessa och andra hans argument. Lika hetlevrad som han var flegmatisk, blev hon hetsig vid hans ironi, hans överlägset självsäkra undanflykter, hans orubbliga rätthaveri — och när hon blev bet inför hans logik, grep hon i känsla av hans orätt till de "slående" argumenten. Till och med på *agoran*, där folkförsamlingen sammanträdde, trakterade hon honom med hugg och slag. Så skall hon ryckt av honom manteln för att avbryta hans resonerande och tvinga honom att laga sig hem — han sölade ju borta i nätter som dagar. Enligt andra var det helt enkelt för att Xantippa frös och manteln var den enda de ägde. När Sokrates så blev uppmanad att med våld taga manteln tillbaka, svarade han skrattande: då skulle det bli en tvekamp och förtjusta skulle ni ropa: hell Sokrates, hell Xantippa, när någon av oss hade övertaget. En annan gång kom han sent hem — portnyckel tyckes han icke haft — i sällskap med några själsfränder; men Xantippa öppnade endast ett fönster, överöste honom med otidigheter och till slut med ett ämbare vatten. Sokrates lät sig icke bekomma: efter åskan plägar ju regnet följa, sade han till sina följeslagare; och de fortsatte gillet på annat håll. Och sådana uppträden upprepades; när han en gång, Xantippa ovetande, bjudit vänner hem, skymfade hon honom i gästernas närvaro och välte omkull deras dryckesbord. En dyrbar kaka, som Alkibiades sänt, trampade hon under fötterna. Sokrates sade endast: nu får du ju själv ingenting. — Så blev hon utskriken som en megära, medan Sokrates' jämnmod prisades.

Och ändå försvarade Sokrates henne, t. ex. när hans son en gång rymt och bad honom om skydd mot modern. — Har hon bitit dig? — Nej. — Har hon sparkat dig? — Nej, men hon förbittrar var stund för mig med sina häftiga förebråelser. — Ja visst, min son, men hon menar så väl, hon tänker på ditt bästa. — Man undrade, "huru Sokrates höll ut med en hustru, med vilken det helt visst var svårare att leva än med någon annan som fanns, eller som någonsin funnits, ja, sannolikt också i framtiden komme att finnas?" Sokrates svarade, att skickliga ryttare öva upp sig på eldiga hästar; så hade han sökt sig en bångstyrig fru, för att öva upp sig i att umgås med människor: jag visste, att står jag ut med henne, så gör jag det med vem som helst annan. — Detta var nog en del skryt, ty Xantippa lät icke topprida sig. Ett svepskäl var det i alla fall; orsaken till Sokrates' val av Xantippa låg nog djupt i hans erotik.

Jag vågar nämligen hypotesen, att äktenskapet var lyckligt: att Xantippa var kär i sin själsstarke man och han ändå mer förälskad i henne.

— — —

Xantippa styrde om sitt hus och sin man; hon var aktiv, myndig, befallande, hård, en stolt och självsäker kvinna, en härskarenatur — just motsatsen till Sokrates, den fogsamme och godmodige. Huru måtte han icke hos henne skattat de egenskaper han saknade, initiativlös, eftergiven, utan självkänsla som han var. Han måtte sett upp till Xantippa som till den energiskt överlägsna, stor sak om det brast i hennes takt eller om hon saknade sinne för hans intellektuella intressen. Hans erotiska längtan gällde icke en duvolikt saktmodig kvinna, undfallande och hängiven, han behövde en affektfull och aggressiv.

— — —

Men kan man gott förstå Sokrates, så är det icke så lätt att fatta, att Xantippa kände sig dragen till sin fule och oefterrättlige man. Hon var dock av riddaresläkt och Sokrates av mycket borgerlig härkomst, och högdragen var hon och härsklysten — vad hade hon av denne gamle silen, som varken bjöd lyx eller samhällsställning i ersättning för ungdom och skönhet? — Hon var honom trogen, ansåg samtiden; ett förtal i annan riktning är av långt senare datum och bär tydlig prägel av mytbildning.

— — —

Om äktenskapslycka är ett med trevnad, så vore det orimligt att framställa Xantippas och Sokrates' hemliv som ett harmoniskt äktenskap. Men ser man till dess djupaste syfte, och till att dess offer komplettera varandra, eller motväga varandras defekter, så framstår Xantippa som just den hustru Sokrates skulle ha. Hon förgrep sig helt visst på sin herre och man; men liksom han tog hennes misshandel snarast som en smekning, så bevisade den å hennes sida, att han ej var henne likgiltig.

Men med otack och hån har Xantippa lönats av en oförstående eftervärld. Att hon moderligt sörjde för filosofen, befriande honom från vardagsbekymren, det lämnar man ur räkningen. Ty otaliga hustrur ha gjort detsamma för mindre storvulna män, tåligt, tyst och med glädje. Det säregna med Xantippa, och det som gjort hennes namn till ett öknamn, är att hon protesterade. Också handgripligt så gott det gick. Egendomligt att ej suffragetterna rest hennes insats ett äreminne. Ty moraliskt var hon en banbryterska: hon trotsade sedens bud om underkastelse och ödmjukhet. Visserligen endast för egen del och på grund av sitt vilda lynne; näppeligen också med avsikt för den allmänna goda sakens skull. Men det att det var mot Sokrates hon hävdade hustruns välde och värde, gjorde henne visst till ett föredöme i samtidens Athén. Och sagoomspunnen har den märkliga kvinnan lyst genom tiderna.

Huru man än vill ställa sig till Xantippas kraftmetoder, slutar den citerade artikelförfattaren, måste vi sålunda revidera vår förhandsdom om henne. Hon var ingen gammal argsimpa, ingen ondskefull käring mot strömmen; hon var den unga försummade hustrun, som väntat sig mer av sin man och av livet och som rättvist brusade upp vid mannens förmenta egoism. Hon var, hon förblir en illustration till faran för en ung kvinna att äkta en filosof — där han, i förtid gammal, avsvurit glada livsbegär, illusioner och svärmeri och möter det evigt kvinnliga, det barnsligt lättrörda sinnet, med nykter och tråkig förnuftighet. Men därvid har filosofens hustru långt mer vår sympati. Ty bär hon sig också så sorglustigt åt som Xantippa *gentemot* Sokrates, så är hennes vrede förlåtlig, hennes roll all ära värd; medan den ohjälpliga farsfiguren är — filosofen, som gått och gift sig."

——::——

Teaterdirektören avslutade sin frukost med en kopp kaffe och en cigarr, då husjungfrun Emma uppenbarade sig.

— Där är en främmande i tamburen och undrar om direktören skulle vilja ge hans fru och sex barn fribiljetter till föreställningen i kväll. Han är arbetslös och har inte råd att köpa några.

Direktören stirrar på henne, innan han återfår tungans bruk.

— Han måtte vara galen! Ser han ut att ha sina förmögenheter i behåll?

Emma tveksamt: — Jag vet inte — kanske han har dom i den lilla väskan han bär i handen.

——::——

Vill Ni göra rummet gjust och glatt

KÖP DÅ TANGENS GARDINER

Bästa Fabrikat

Tangens Gardiner
platsens största sortering hos
A.-B. Carl Johnsson
Kungstorget.

Rekommendera
Kvinnornas Tidning
där Ni ser att den ej finnes.

Presentkort å Kvinnornas Tidning tillhandahålles å Exp. Wallgatan 27. :-: Tel. 18070.

Passande födelsedags- & namnsdagsgåva.

Halvår 3:50, kvartal 2 kr.

BERTHA ANDERSON
15 Korsgatan, Göteborg.
Stort urval av vackra **Ylletyger, Viyella** i ylle och bomull, **Bomullsflaneller.** Handvävda, färgäkta **Bomullstyger, Hvita Väfnader,** bästa fabrikat. **Strandkoftor, Lahmans Tricotunderkläder, Strumpor, Underkjolar, Snörliv, Reformliv, Näsdukar, Allmogegardiner,** stort urval, **Möbeltyger, Borddukar,** stor sortering, vackra mönster, **Linneduktyger,** bästa fabrikat. **Handdukar, Sängtäcken, Filtar, Sticktäcken. Prima Ylle- och Bomullsgarner.**
Å helt stycke 10 %, samt å stufvar. • Till Tricotstickerskor lämnas rabatt å garner.

KNUT HEURLINs Hemslöjd
KORSGATAN 8
GARDINER, MÖBELTYGER, DUKAR, MATTOR, LAMPSKÄRMAR M. M.
BILLIGA PRISER.

Duktyger och Vita Vävnader
till fabrikspriser
ALMEDALS FÖRSÄLJNINGS-MAGASIN,
Kungsgatan 55.

(Eftertryck förbjudes).

Lilith.

ROMAN
av **Florence Warden.**

Auktoriserad översättning av
Margareta Heijkel.

16

— Ja, så är det! Jag vet icke vad till. Jag lever som i ett dunkel. Och är det, som om jag skymtade ljus, men plötsligt försvinner den igen. Jag vet inte, hur jag skall göra.

Mallory tog båda hennes händer i sina och lade den andra på hennes arm.

— Skulle det icke kunna hjälpa er i denna bryderisamma situation, om ni beslöte er för att ingå giftermål med mig och öppet sade det till er mor. Det är den fördelen med ett äktenskap att det drar en skarp gränslinje — utplånar det som gått förut och utgör inledningen till ett nytt liv.

Lilith såg upp till honom med en skrämd blick.

— Vad vet ni om vad jag genomlevat? Sir George Paradine måste ha sagt er mera än vad ni berättat för mig?

Mallory skakade på huvudet: — Nej, det har han inte, men det är lätt att förstå, att det är något som plågar och trycker er. Om detta något är ett band, som ni önskar befria er från, har jag nu givit er en möjlighet därtill.

Liliths anletsdrag skälvde. — Vill ni verkligen gifta er med mig, utan att veta vem eller hurudan jag är, frågade hon.

I hans ögon brann en lidelse, för vilken inga hinder funnos. I detta ögonblick skulle han givit henne sitt namn, trotsande en hel värld av tvivlare.

— Ja, naturligtvis. Jag skulle aldrig gifta mig med en kvinna utan att veta det om henne, som är av vikt — och det vet jag om er!

Det lyckliga leende som gled över hennes vackra ansikte skulle kunnat smälta ett hjärta av sten och Mallory, som hade ett av långt känsligare material, böjde sig ner och kysste henne.

Hon värjde sig svagt.

— Ni får icke, viskade hon. Ni måste gå — ni måste glömma mig. Jag kan inte gifta mig med er — varken nu eller i framtiden. Jag har handlat orätt som låtit det gå så långt. Nu måste det vara slut.

Men Mallory log segervisst.

— Det tjänar ingenting till, sade han. Ni kallade på mig och jag kom. Så förhåller sig saken. Nu måste ni ta konsekvenserna. Jag släpper er inte. Ni talar om band, men medger samtidigt att ni inte är gift — alltså, ni måste vara fri!

Hon skakade trött på huvudet.

— Man kan vara bunden av sin heder, viskade hon sakta.

Mallory kom ihåg vad sir George Paradine berättat och svarade lugnt: — Ens heder kan inte förplikta en att vara olycklig i hela sitt liv, i synnerhet inte om man därigenom bereder också en annans olycka. En man som gifter sig med en kvinna, vilken icke älskar honom, är med visshet hemfallen åt olyckan. Det är bara i romanerna som hjältinnan förföljes av den man hon inte älskar.

Uttrycket i hennes ansikte visade emellertid, att han icke lyckats finna de rätta orden för att bringa henne på andra tankar.

— Det är lönlöst att tala om allt detta — ni känner ju inte förhållandena. Tror ni, att jag skulle visa bort er, om jag inte vore tvungen därtill? Kastar en kvinna ifrån sig livets lycka om det är henne möjligt att gripa den?

— Kvinnor uppföra sig understundom mycket besynnerligt, svarade han i otålig ton. Det är till exempel obegripligt, att en ung flicka tydligt visar en man, att hon hyser förtroende för honom men samtidigt omsorgsfullt döljer för honom saker och ting, som han han rätt att få veta.

Lilith drog med en snabb rörelse åt sig handen, som om hans ord träffat henne likt ett slag. Med förtvivlan målad i sitt ansikte stod hon framför honom och viskade med skrämd stämma:

— Ni skulle vara i er fulla rätt att få veta allt, om saken anginge endast mig. Jag har redan berättat för er så mycket jag kunnat — kanske har jag redan sagt alltför mycket —

— Ni har egentligen inte sagt mig någonting alls, svarade Mallory.

Ett uttryck av förvirring gled över Liliths ansikte. Slutligen såg hon upp med en bönfallande blick.

— Skulle ni förlåta mig, om ni visste allt.

— Ja, självfallet, utbrast han. Jag förlåter er redan nu, utan att veta något. Egentligen har jag ingen rättighet att gräla på er som jag gör. Ni förstår, jag vill hellre ha det halva förtoende ni visar mig än inget fötroende alls.

Tårarne stego upp i hennes ögon och lutande sitt huvud mot hans bröst snyftade hon: — Just det önskade jag, att ni skulle säga. Jag behöver känna att jag inte handlat orätt mot er och att jag inte bedrog mig, då jag litade på er och tackade Gud för att han sänt mig er till tröst och hjälp. Ja, tillade hon med tårfyllda ögon, jag gjorde det redan den kvällen, då jag blev sjuk och ni böjde er ner över mig med så mycken godhet och så uppriktigt deltagande i er blick. Jag kände att något av det jag så innerligt bett om på ett plötsligt och oväntat sätt gått i uppfyllelse. Därför vågade jag tala förtroendefullt till er, innan jag ännu kände er. Och sedan — sedan —

En blossande rodnad färgade hennes kinder och hon lät huvudet sjunka. Mallory förstod henne, och gripen av sina känslor, drog han henne intill sig och kysste henne åter.

Plötsligt frigjorde sig Lilith ur hans armar. Hennes öra hade uppfångat ett fjärran buller, och då Mallory blickade upp, såg han överste Seafields jaktvagn svänga upp på stora landsvägen.

Lilith räckte honom med en snabb rörelse handen till avsked och hade försvunnit in mellan träden, innan vagnen nådde fram till grinden där de stått. Hon hade dock en obehaglig känsla av att överste Seafield och sir George Paradine, som åkte med honom, sett mera än hon önskade att de skulle ha gjort.

A.-Bol. NYA BIKUPAN
Kungsgatan 45. Göteborg.
Vitvaru- & Brudutstyrselsaffär
BARN- & BABYKLÄDER
RIT. & PÅB. HANDARBETEN
Telefon 5107

Varje förståndig husmoder
använder
Pellerins Margarin
i hushållet

Äro männen lyckligare än kvinnorna?

På en prisfråga: "Vem är lyckligast, mannen eller kvinnan?" kom en massa svar, vilka egendomligt nog alla syntes skrivna av kvinnor. Åsikterna voro emellertid delade, såsom framgår av de båda prisbelönade svaren, vilka här nedan återgivas.

— Jag tror, skriver första pristagarinnan, att kvinnorna äro lyckligare än männen. Mannen ser livet mera i stort och han är mera fri och obunden, men icke desto mindre är han helt säkert mindre lycklig.

Det mest framträdande draget i mannens karaktär är självkänslan, under det att särdraget i kvinnokaraktären är offervilja, icke i dess allmänna bemärkelse utan lokaliserad till den lilla krets, där hon rör sig. Den omfattar make, barn och släkt.

Mannens självkänsla resulterar i en äregirighet, som aldrig helt tillfredsställes och som därför grumlar hans lycka, under det att kvinnan i sin osjälviskhet och i sin känsla av att leva för andra har en outtömlig glädjekälla.

Det vill mycket litet till för att göra en ung flicka lycklig. En vacker prydnadssak, ett par nya skor äro nog för att få hennes sinne att sjunga av glädje, under det att en ny hatt eller en ny dräkt förflyttar henne till sjunde himlen och håller henne kvar där ända tills den trista stund, då hon upptäcker samma hattmodell på ett annat huvud eller en kopia av sin dräkt, omslutande en annan flickgestalt.

Känslan av att vara väl klädd vilar som ett solsken över hela hennes väsende. Hon talar icke om saken, tänker kanske inte på den, men undermedvetet vet hon varje sekund att hon tar sig bra ut, att hon i det avsendet nått så långt det är henne möjligt. Hon är nöjd med sin värld, med sig själv, med hela tillvaron — hon är lycklig.

En man går upp i sitt arbete för familjen, och det bereder honom tillfredsställelse i den mån det ger ett gott ekonomiskt resultat och socialt anseende, men sällan om ens någonsin skänker det honom en känsla av verklig lycka. Däremot kan en gift kvinna utföra de enklaste husliga sysslor, vilka på intet sätt motsvara de uppgifter, för vilka hon är kvalificerad, under den livligaste känsla av nöje, ja, lycka, därför att hon vet, att hennes arbete betyder trevnad för dem hon älskar. Mödan, besväret, arbetets anspråkslösa karaktär — allt detta går henne spårlöst förbi, därför att hon icke lever i den stund som är utan i framtiden. Moderskärleken, vilken ständigt är sysselsatt med att göra upp vackra framtidsplaner och bygga luftslott för barnen, är för kvinnan en aldrig sinande lyckokänsla.

Även som åldrad finner kvinnan lycka i livet. Hon lever i sina minnen, gläder sig åt sina barns framgång och drömmer vackra drömmar om sina barnbarns framtid."

— — —

— Lycka, skriver den andra pristagarinnan, är något så bräckligt och flyktigt, att hon just när vi tro oss ha fångat henne redan är borta.

Vem är lyckligast, mannen eller kvinnan? Helt säkert mannen. En kvinnas natur är mycket mera sammansatt än mannens. Även om hon äger livets tre rikaste gåvor hälsa, rikedom och skönhet, lurar i hennes hjärta en längtan efter något mera, något som tar gestalt endast i hennes drömmar.

Det är först när kärleken vaknar hos henne, som hon känner sig i verklig mening lycklig och den lycka hon nu erfar övergår vida allt vad en man mäktar känna. Skada bara att den är av så kort varaktighet! För henne är mannen en gud, och när hon sedan finner att han endast är formad av lera, förflyktigas hennes drömmar även om hennes kärlek fortlever.

Den kloka modern lär sin dotter att på bästa sätt "utfodra vilddjuret". Hon vet ju att en mans lycka till väsentlig del bestämmes av det kroppsliga välbefinnandet. Han motionerar, äter, sover och är nöjd. Och den som är nöjd är lycklig.

Men för kvinnan kommer alltid dessa sällsamma stunder av kvalfull saknad, dessa stunder av passionerad längtan efter något hon vet icke vad men som hon kallar — lycka.

Man säger, att kvinnan är mera begiven på nöjen och förlustelser än mannen. Det ligger sanning däri, men varför är det så? Vill hon icke endast döva sitt hjärtas evigt otillfredsställda längtan efter lycka? Hon drömmer måhända för mycket, och drömmens skönhet gör henne missnöjd med den bristfälliga värld, i vilken hon lever."

— — —

Det är skada att inget manligt svar föreligger. Om en man skulle besvarat den uppställda frågan, skulle han antagligen prisat kvinnan såsom den lyckligaste. Han skulle först talat om sitt mödosamma arbete för utkomsten, sin ofrihet, sina bekymmer och sedan om kvinnans ljusa tillvaro, hennes fria bekymmerslösa liv innanför hemmets skyddande murar, hennes lätta och nöjsamma husliga arbete, hennes lycka som älskad och avgudad mor.

Men om man sedan frågade, ifall han ville utbyta sin egen hårda lott mot den så mycket förmånligare kvinnliga, så skulle han svara — ja, *hur*, tror Ni?

——::——

Amalia Gustafssons
Saluhallen 21—23
förstklassiga **Charkuterivaror**
rekommenderas. Tel. 1976.

Köp
Olof Asklunds
Bröd
Det är bäst

Goda inköp
av Konserver, rökt Lax, rökt Ål, Räkor m. m. i N:o 55. Smör, Ost, Långedragsbröd i N:o 60.
Bazar Alliance.
Tel. 4570 till båda butikerna.
Alla varor av bästa beskaffenhet.
Butikerna närmast ing. från Bazargatan.
A. MAGNUSSON

Damblusar, Klädningar o. Kjolar
köpas bäst och billigast i
O. F. HULTBERGS BLUSAFFÄR
Husargatan 40. Telefon 10318.

Skinande blank
skall skon vara. Även den nättaste fot gör sig ej annars. När Ni stiger ur bilen efter dagens färd, är det bekvämt och bra att ha VIKING SKOKRÄM och glansborsten Viking till hands. Med dem är det ett ögonblicks verk.

Smålandskräftor
bäst och billigast hos
Hansson & Silfverstrand
Bazargatan 8. — Tel. 95 80, 15 380

Åderbråck.

Åderbråcken, skriver d:r Hansen i "Dansk Familieblad", uppkomma genom utvidgning av blodådrorna förnämligast på de nedre extremiteterna lär de kunna uppnå en ganska betydande storlek.

Många människor besväras inte det minsta av dem och man kan påträffa många löpare, cyklister o. fotbollsspelare, vilka trots sina åderbråck kunna åstadkomma vackra prestationer på sportens område.

Hos andra återigen är åkomman mycket besvärande, särskilt är detta fallet hos äldre kvinnor efter täta havandeskap och barnsängar.

De lida av smärtor i benen, hava en besvärad gång och bliva lätt trötta. Gå eller stå dessa personer under större delen av dagen, svullna benen mot aftonen och äro särskilt uppsvällda i partiet kring anklarne. Efter sängliggandet under natten försvinner vanligen svullnaden helt eller delvis.

Ännu mera besvärande blir åkomman, om en sådan utspänd åder brister. Därvid inställer sig en blödning som kan bliva ganska betydlig, om den icke behandlas på rätt sätt. Efter en sådan blödning uppstår ofta ett litet sår, som har mycket svårt att fullständigt läkas, och som, om det vanskötes eller icke alls skötes, tilltar i storlek. Det uppstår då vad man brukar kalla "skenbenssår". Det är därför av vikt, att man i tid söker läkare, så att detta slags sår kunna förekommas.

Personer, som lida av åderbråck, böra först och främst spara sina ben så mycket som möjligt för överansträngning. När de icke av sin sysselsättning tvingas att gå eller stå böra de intaga sittande ställning med benen upplagda på en stol för att hindra blodet att samla sig i de nedre benpartierna.

En god hjälp lämnas av de lätta elastiska bandage, som finnas tillgängliga i handeln och som böra lindas om benet nerifrån foten och upp till knäet eller, om så erfordras, ännu högre. En välsittande elastisk strumpa gör även god nytta.

Därjämte är en noggrann hudvård med täta avtvättningar av stor betydelse. Skulle det inträffa, att ett åderbråck brister, kan patienten häjda blödningen genom att lägga sig ned raklång med benet högt upplyftat, varefter ett bandage fast anlägges kring såret. Till denna förbindning bör man helst använda steriliserad gasväv, vadd eller binda, vilka kunna erhållas på varje apotek. Tills man hinner anskaffa dessa förbandsartiklar kan man använda en ren näsduk eller något annat i hast tillagat rent bandage. Klokheten bjuder, att man så snart ske kan låter en läkare övertaga behandlingen för att denna skall kunna bli så ändamålsenlig som möjligt.

——::——

Glöm ej bort
Skånska Wienerbageriet
Erik Dahlbergsgatan 22. Telefon 6077.
Specialité:
Skorpor, Småbröd och **Wienerbröd.**

NORDISKA HANDELSBANKEN
STOCKHOLM GÖTEBORG MALMÖ
125 AVDELNINGSKONTOR
Emottager insättningar mot högsta gällande ränta.
Uthyr brand- och dyrkfria förvaringsfack.
Förmedlar köp och försäljning av aktier och obligationer.
Emottager mot billig avgift (s. k. öppen deposition) alla slags värdehandlingar. Avkastning redovisas omedelbart till deponenten.
Emottager till förvaring i kassavalv (s. k. sluten deposition) försegelade lådor, konvolut o. dyl.

BREVLÅDA.

S. A. Tack för skrivelsen, som efter hand skall besvaras pr post. — Möjligen en vecka in i sept. Därefter måste livets allvar åter börja. Eljes bara goda nyheter. På återseende!

Ännu icke torr — — Vi rekommendera en handduk. För övrigt var historien inte oäven. Det kan nog bli något av Er med tiden.

Fru E. S—r. Vi ha mottagit Edert brev. Historien är oss fullständigt obekant och förefaller dess bättre rätt otrolig. Vi ha dock satt oss i förbindelse med lämpliga personer för en utredning och skola sedan låta höra av oss.

E. H—rt. Ganska nätt men för personligt i tonen, anse vi.

En läsare av Kv. T. Tack för påpekandet men den historien får nog anses utagerad.

W. S—d., Norma, Intresserad. Artiklarnes införande säkerställt, men det måste dock anstå något med saken.

Fru D. W. Tack för manus, som redan är uppsatt. En hjärtlig och frisk hälsning!

——::——

EKSTRÖMS JÄSTMJÖL
ÖREBRO KEM.-TEKN. FABRIK
GRUNDAD 1855

Lilla Lisa: — Säg, vill inte mamma ge femti öre till en gammal, gammal gumma??

Mamma: — Jo, gärna. Var är hon?

Lilla Lisa: — Hon sitter nere på bärtorget och säljer sådana vådligt goda krusbär.

En framstående talare höll föredrag i ett litterärt sällskap. Då sekreteraren efter slutet uppenbarade sig med arvodet avböjde talaren det samma och förseslog att det användes för något välgörande ändamål.

— Skulle ni ha något emot, frågade sekreteraren, om vi ger summan till fonden för särskilda ändamål?

— Inte alls, svarade talaren, vad är det för *särskilda ändamål?*

— För att skaffa oss bättre föreläsare nästa år, var svaret.

——::——

Dygden är religionens äkta dotter; ångern hennes adoptivson.

A. Dumas D. Ä.

Varför plågas med dåligt kaffe då Ni kan få Swalanders kaffe! Butiker: Kungsg. 17 Korsg. 13, Bazar Alliance· Prova redan i dag! Säljes endast i egna butiker.

Ziwertz' Momentan
färgmedel för ögonbryn, hår och skägg, ögonblicklig verkan. Fäller ej vid tvättning. För hälsan oskadlig. Finnes i 4 nyanser. I parti och minut hos Kungl. Hovleverantör
Ziwert'z Eftr.,
Lorensbergsgatan N:o 7, Göteborg. — Tel. 1098

Bråsths Konditori
Victoriagatan 1 B (hörnet av Storgatan)
REKOMMENDERAS.

Fruar!
Vill Ni glädja Edra män så köp
SPISBRÖD
från
Göteborgs Ångbageri
ty det är främst i skörhet o. smak

Arla Mjölk
Distribution på glasflaskor.
—— Tel. 40781, 45699 ——

X.

Mallory red bort med en storm rasande i sitt inre. Den första glädjen över Liliths öppenhjärtiga erkännande att hon älskade honom byttes i missmod vid tanken på hur hopplös situationen egentligen föreföll. Inte en enda gång hade Lilith så mycket som ens antytt, att de svårigheter, vilka syntes göra en förbindelse dem emellan omöjlig, kunde på något sätt avlägsnas. Trots sin orubbliga tro på hennes uppriktighet måste han dock fråga sig, om hon verkligen var fri och icke bunden med oupplösliga band.

Dessa mörka tankar kunde dock icke undanskymma denna underbara dags lyckliga upplevelser vilka kommo hans ögon att lysa med en glans som eljes icke fanns där.

Så tydligt stod glädjen att läsa i hans ansikte, att sir George Paradine, som framemot aftonen händelsevis träffade honom utanför posthuset, fann sig föranlåten att med en ironisk blick säga:

— Det är en trevlig trakt det här, doktor Mallory.

— Ja, svarade den tilltalade utan att låtsas om att han förstod undermeningen. Det var tydligt att baroneten sett Lilith och den unge läkaren vid deras ömma tete-a-tete.

I själva verket hade sir George icke blott sett dem utan även grundligt förargats över vad han såg. Lilith var en mycket vacker flicka, som ensam uppvägde traktens alla övriga skönheter tillsammans, och det gick honom hårt till sinnes, att ha blivit tillbakavisad av henne.

Den pikanta omständigheten att han kände hennes historia bättre än någon annan där på trakten tillika med det förhållandet att hon så demonstrativt undvek honom gav ökad intensitet åt det intresse, varmed baroneten omfattade hennes person.

Det förargade honom, att den unge, ståtlige läkaren, trots mottagna varningar, kommit på en långt förtroligare fot med Lilith är vad det lyckats honom själv. Han erfor plötsligt en stark lust att draga fördel av den kunskap han ägde om hennes person för att undantränga Mallory från den förtroendeställning han tydligen intog. Det harmade honom, att han med sina häntydningar om den unga flickans förtid av allt att döma endast gjort henne dubbelt intressant i Mallorys ögon.

Sir George gick så långt i sin iver, att han uppgjorde de sinnrikaste planer för att få till stånd ett möte med Lilith. Då de gång på gång misslyckades, greps han av ursinne. Det låg i öppen dag att den unga flickan med flit undvek honom, under det att hon med nöje mottog doktor Mallorys uppvaktning.

Sir George bestämde sig slutligen för ett djärvt schackdrag och begav sig helt enkelt på visit till Old Court. Sedan han frågat efter fru Ames och fått till svar, att hon ännu var fängslad vid sitt rum, undrade han, om han icke kunde få tala med fröken Ames.

Betjänten visade sir George in i salongen och gick ut i trädgården för att leta efter sin unga härskarinna, men just då han skull öppna trädgårdsdörren, hejdades han av fru Ames, som oförmodat uppträdde på skådeplatsen.

— Säg till sir George, att fröken Lilith inte är hemma, sade hon.

— Men han har säkerligen sett henne från fönstret, anmärkte Bletchley.

— Det betyder ingenting. Gör som jag säger.

Innan betjänten hann göra ytterligare invändningar, gled fru Ames ut i trädgården och vinkade till sig Lilith, som stod ute på gräsplanen.

Bletchley återvände till salongen och lämnade sir George det besked, som fru Ames lagt i hans mun.

Under tiden hade Lilith fått sikte på den lilla skröpliga gestalten. Glad över tillfället att få tala med modern, som under de gångna dagarna hållit sig fullständigt isolerad, skyndade hon fram till henne.

Så snart fru Ames var säker på att det fruktade mötet mellan sir George och dottern var avvärjt, försökte hon emellertid att obemärkt smyga sig undan, men hejdades av Lilith: — Vänta ett ögonblick, mamma. Jag vill och måste tala med dig.

Fru Ames hade redan hunnit in genom den åt trädgården vettande villadörren, vilken icke syntes från salongsfönstren.

— Inte nu. Jag är trött — jag är sjuk. Låt mig vara i fred, bad fru Ames.

Hennes svaga skälvande röst talade i själva verket om trötthet och svaghet. Men Lilith var omedgörlig. Hon var under vanliga förhållanden eftergivande och lätt att leda, men ibland kunde hon visa lika stor envishet som modern, vilket inte ville säga litet. De försök hon under senaste dagarna gjort att få en förklaring av modern, en redogörelse för vad som förefallit mellan henne och sir George hade alla avvisats. Nu ville hon ha besked.

Hon lade sin starka arm om den lilla skröpliga varelsen och ledde henne tillbaka till sovrummet. Här försökte fru Ames göra sig henne kvitt, men Lilith slog sig lugnt ned i en stol vid fönstret, under det modern lät sig falla ned på divanen.

— Nå, mamma, låt mig nu veta vad sir George Paradine sagt för något till dig och varför du inte vill tillåta mig att tala med honom?

Den lilla damen skälvde som ett asplöv. Men alla hennes försök att slippa svara genom att skylla på trötthet och missnöje eller genom att be om anstånd, tills hon hunnit bli litet starkare voro förgäves.

— Jag ber bara om en helt kort redogörelse, förklarade den unga flickan lugnt. Jag vill och fordrar att få veta vad allt detta betyder. Sedan dan ditt samtal med sir George är du oigenkänlig i ditt förhållande till mig. Jag har förgäves sökt utfundera vad han sagt, som kunnat framkalla en sådan förändring hos dig. Jag har väntat, att du av egen fri vilja skulle förklara saken för mig, men då du tydligen inte tänkt att göra det, fordrar jag nu att få rent besked.

Under det Lilith talade lade hon märke till, att moderen var rov för en häftig sinnesrörelse — hon satt med nedslagna ögon och vred nervöst sina smala händer.

Men om hon hoppades, att Lilith skulle lämna henne i fred för vidare frågor, så misstog hon sig.

(Forts.).

——::——